

zemlja najdražja, zemlja zelena,
s soncem mazovskim blagoslovljena —
Visla in jagnedi vrsta šumeča,
kjer mi za hip zasijala je sreča,
kjer sem srce ji poklonil drhteč...
To in nič več? Najbrž nič več.

Kaj preostane mi še? Hrepeneti,
z vetrom kot listič osuti drseti,
slišati šum svetopisemskih rek,
sanjati Vislo in nadnjo njen breg,
in — nič več v snu! — se boriti pošteno
za domovino, v Septembru zgubljeno,
za to življenje, za dom svoj razbiti,
materin grob vse do smrti braniti,
dragi srce pokloniti drhteč...
To mi ostalo je. Najbrž nič več.

V VARŠAVI

Czesław Miłosz

Kaj delaš na kamenju stolnice
Svetega Janeza, pesnik,
ta topli pomladni dan?

Kaj misliš ob vetru, ki veje
od Visle in s sabo odnaša
rdečkasti prah razvalin?

Prisegel si, da ne boš nikdar
za jok se dal komu najeti,
da nikdar ne boš svoje roke
položil na rane svojega ljudstva,
da ne bi postale svetinje,
preklete svetinje, ki s sabo
jih vleče potomstvo v stoletja.

A vendar te tožbe Antigone,
ki išče med mrtvimi brata,
so kriki, katerih resnično

prenesti ni moč. Saj srce je
kot kamen in v njem kot žuželka
zaprta je temna ljubezen
te najbolj nesrečne dežele.

Jaz nisem nikoli si želel,
ljubiti tako kakor zdaj,
jaz nisem nikoli si želel,
tako žalovati kot zdaj.

Saj moje pero ne odtehta
peresa kolibrija. Zame
to breme je dosti pretežko.
Kako naj prebivam v deželi,
kjer noga nenehno zadeva
v kosti nekdanj bližnjih ljudi?
Glasove poslušam in vidim nasmeh. Ne morem
napisati nič, saj petero
se rok oprijemlje peresa
in prosi me, naj bi napisal
povest njih življenja in smrti.

Sem mar se rodil, da bom jokal
ob grobu kot ženska najeta?
Jaz praznike rad bi opeval
in gaje vesele, v katere
me vodil je Shakespeare. Pustite
poetom trenutke veselja,
drugače umre ta vaš svet.

Saj nor je, kdor hodi po svetu
brez smeha, in vam, ki ste mrtvi,
vsem vam, ki bi morali biti
na svatbi dejanja in pesmi,
na svatbi telesa in misli,
ponavlja dve stari besedi,
besedi, prepolni obupa:
resnica in pravica.

Prevedel L o j z e K r a k a r